

fejszólva eltekintenek – elküldik, megérkezik
akkor is, mikor már rég nem kézbesítik,
minden reggel nyolckor megy a hírközpontba távirat:
Uruguayban nincsen semmi baj.

URUGUAYBAN HALLGATNAK A NÉMÁK

Uruguayban nem látnak a vakok.
Uruguayban nem járnak a bénák.
Uruguay már rég volt világbajnok.
Van valami állat, ami folyton kaparász
egy csomó ember padlásszegletén.
Uruguayban rengeteg titok.
Uruguayban nincsen semmi baj.

Vörös István

A GYEREKET KOMOLYAN KELL VENNI

Ettek. A sült krumpli szaga olyan kellemesen betöltötte a konyhát, hogy mind a hármuknak jókedve támadt. A felesége csak úgy tepsistül az asztalra dobta a krumplikat. Jólesett a nyitott sütőből kiáramló meleg.

Nincs egy kis sör?, kérdezte.

Nincs, válaszolta a felesége, és gyorsan elfordult, úgy tűnt, mintha a válla megrándult volna egy picit. A lányuk, aki bátortalanul épp a gőzölgő étel után nyúlt, megkérdezte, anyu, te sírsz?

A konyhaablakon csíkokban csordogált a pára, a nap előbújt a krumplihéjszínű felhők közül, és aranyos fénnel világította meg a páracseppeket.

Nem, dehogy. Megégettem a kezem. A csaphoz sietett, vizet eresztett rá.

Hoznál akkor legalább egy kis vizet?

Persze. Mindenki kér? Meg sem várva a választ, három poharat vett elő, és megtöltötte őket. A régi mézes csuprot a kislány elé tette. A kedvenced, mosolygott rá.

Köszönöm, anyu. Annyira örülök, hogy ma ilyen jó az ebédünk!

Mért, máskor talán nem kapsz?, mordult rá idegesen az apja, föl pattant, és kirohant a konyhából, becsapta maga mögött az ajtót.